

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2617/2019
17.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Драгиша Лазић, адвокат из ..., против туженог ЈП "Путеви Србије" из Београда, чији је пуномоћник Драгољуб Рајевић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1046/18 од 24.09.2018. године, у седници већа одржаној дана 17.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1046/18 од 24.09.2018. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1046/18 од 24.09.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Смедереву П1 284/11 од 08.09.2016. године, исправљена решењем истог суда П1 284/11 од 17.11.2016. године, којом је одбијен, као неоснован, тужбени захтев да се поништи, као незаконито, решење о отказу уговора о раду VI бр. .. од 13.01.2011. године, да се обавезе тужени да тужиљу врати на послове радног места инкасанта и да јој накнади трошкове поступка и обавезана тужиља да туженом надокнади трошкове поступка у износу од 235.500,00 динара. Ставом другим изреке одбијен је, као неоснован, захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, из свих законских разлога.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде одредаба парничног поступка се ревизијом одређено не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била код туженог у радном односу на неодређено време и обављала је послове инкасанта на наплатној станици „ББ“ у

Референт на пословима видео надзора је 02.12.2010. године, уз сагласност руководиоца Одељења за надзор наплате путарине и директора Сектора за наплату путарине, поднео пријаву генералном директору туженог о постојању одређених пропуста у раду тужиле у периоду од 01.08.2010. године до 30.08.2010. године.

Тужила је била упозната са дужностима инкасанта прописаним Правилником туженог из 2008. и 2010. године, а у току спорног периода је мимо прописаних дужности задржала вишак наплаћеног новца на име путарине, без провере и одговарајуће писане констатације поједине возаче је ослобађала плаћања овог издатка и категоризацију возила је вршила мимо утврђеног поступка. Повреду радних обавеза чинила је у континуитету, и то не само у оквиру више дана заредом, већ и у оквиру појединачних дана више пута узастопно. Такве активности тужиле су супротне процедури рада и дужностима инкасанта прописаним општим актом туженог и представљају повреду радне обавезе, што је чланом 179. став 1. тачка 2. Закона о раду предвиђено као отказни разлог.

Побијаним решењем од 13.01.2011. године тужиле је отказан уговор о раду, уз претходно достављено упозорење о постојању отказног разлога, на које се тужила изјаснила, применом члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05 и 54/09), јер је тужила својом кривицом поступала супротно процедури рада и дужностима инкасанта прописаној Правилником о обављању послова посебне накнаде за употребу пута или путног објекта и ближе наведеној у образложењу побијаног решења и првостепеној и другостепеној пресуди.

На овако утврђено чињенично стање правилно су нижестепени судови, након оцене да је побијано решење донето у законом прописаном року, применом материјалног права оценили да тужбени захтев за поништај спорног решења о отказу уговора о раду и враћање на рад није основан.

Неосновано у ревизији тужила понавља наводе које је истицала у току нижестепених поступака да је побијано решење о отказу уговора о раду донето након истека рока прописаног чланом 184. став 1. Закона о раду.

Чланом 184. став 1. Закона о раду је прописано да отказ уговора о раду из члана 179. тач. 1), 2), 3), 5) и 6) овог закона послодавац може дати запосленом у року од три месеца од дана сазнања за чињенице које су основ за давање отказа, односно у року од шест месеци од дана наступања чињеница које су основ за давање отказа.

Дан подношења пријаве референта на пословима видео надзора генералном директору туженог о неправилностима у раду тужиле (02.12.2010. године) је моменат сазнања послодавца за чињења тужиле која су основ за давање отказа, од када се рачуна субјективни рок за доношење решења о отказу, а побијано решење је донето након што је у спроведеном поступку пред туженим, у складу са процедуром рада и дужностима прописаним Правилником туженог, утврђено да је тужила учинила повреду радне обавезе која јој је стављена на терет. Поред тога, имајући у виду да је

тужиља повреду радне обавезе чинила у продуженом трајању, објективни рок застарелости се рачуна од последње извршене радње која представља повреду, па је имајући у виду утврђену чињеницу да је последња противправна радња тужиље извршена 30.08.2010. године, решење о отказу уговора о раду донето 13.01.2011. године је донето и у оквиру законом прописаног објективног рока за његово доношење.

Без утицаја је на правилност побијане пресуде позивање тужиље на мишљење синдиката да без обзира на ситне пропусте у раду тужиље нема места престанку радног односа. Тужени је у складу са чланом 181. Закона о раду прибавио мишљење синдиката, чији је тужиља члан, али оно нема обавезујући карактер у поступку утврђивања повреде радне обавезе и доношењу решења о отказу уговора о раду.

Осталим наводима ревизије тужиља понавља наводе истакнуте у жалби којима заправо оспорава правилно и потпуно утврђено чињенично стање, засновано на исказима странака и саслушаних сведока и ставља примедбе на оцену изведених доказа из члана 8. ЗПП, из којих разлога се ревизија не може изјавити, према члану 407. став 2. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија
Божидар Вујичић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић